

Cinc anys i divuit mesos

written by Xavier Martínez Gil | 18 d'abril de 2016

El passat dia 10 d'abril es van complir cinc anys des que a Barcelona es va celebrar la consulta popular sobre la independència de Barcelona Decideix. La iniciativa d'organitzar la consulta a la capital va sorgir d'una conversa que vaig tenir amb l'Uriel Bertran, un dels impulsors de les primeres consultes. Com a conseqüència de la determinació que caracteritza l'Uriel, em vaig trobar encapçalant la presentació davant la premsa de Barcelona Decideix. I, el que va resultar més difícil: em vaig trobar davant d'una assemblea de persones provinents de diferents àmbits i ideologies a les quals calia organitzar. Va ser de les coses més difícils d'aquell projecte: ajuntar sensibilitats i egos molt dispars cap a un objectiu comú. Malgrat les diferències, vam ser capaços d'estructurar una organització i de coordinar-nos per un objectiu comú. Ho vàrem fer preservant la neutralitat política de Barcelona Decideix, mirant de mantenir a ratlla les constants pressions dels partits per controlar l'organització, en el millor dels casos, o dels intents de boicotejar-nos, com va ser el cas del PSC de l'alcalde Hereu.

Estic especialment orgullós de la quantitat de vots negatius que es van aconseguir. Quasi un 9 per cent dels més de 257.000 votants van optar pel no. I és que en tot moment vam intentar transmetre la idea que no fèiem una consulta "per" la independència sinó "sobre" la independència. Un cop finalitzada la consulta, vam passar el relleu a la classe política. Els vàrem demostrar que es podia votar i que, a més, la gent volia votar. Era, per tant, el moment que des de les institucions es liderés la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Mentrestant, tota aquella empenta popular i espontània, tota l'estructura organitzativa i les xarxes socials creades amb ocasió de la consulta popular, van assentar les bases per al naixement de l'ANC.

Han passat ja cinc anys des d'aleshores i la convocatòria del referèndum no ha vist la llum de les institucions. El 9N va ser un intent fallit, per part del govern de CiU, de fer un referèndum. Davant la impossibilitat de pactar-lo amb l'Estat espanyol, Artur Mas el va substituir per un "procés participatiu" sense cap efecte pràctic més enllà del propagandístic. Ara, però, tenim una majoria independentista al Parlament de Catalunya amb un mandat electoral molt concret: Junts pel Sí. Fins i tot, la presidenta del Parlament és l'anterior presidenta de l'ANC. Caldria esperar, després de la declaració de sobirania del Parlament, que aquest convoqués de forma unilateral un referèndum d'autodeterminació. És la via més senzilla per la qual la comunitat internacional reconeixerà Catalunya com a un nou Estat. És la via per a declarar la independència de la forma més pulcrament democràtica. No servirà de res demanar "desobediències" parcials a sentències del Tribunal Constitucional, per molt elevats que siguin els motius. Només hi ha una "desobediència" possible i és la que respon, justament, a l'obediència a l'expressió democràtica del poble manifestada mitjançant un referèndum d'autodeterminació. La resta d'accions polítiques són tant sobreres com inútils. No perdem el temps, les energies i la raó incomplint les normes de l'estat espanyol. Per a fer "estructures d'estat" primer cal ser un Estat. L'anunciada intenció de l'ANC de presentar "la Constitució catalana" al Parlament entre els dies 11 i 12 de maig és justament una de les coses que no s'han de fer si es vol anar cap a la independència. La Constitució d'un país democràtic l'ha d'elaborar un Parlament votat per tots els ciutadans no pas per una colla de voluntaristes d'una associació sectària. Aquests fets deslegitimen profundament la qualitat democràtica del procés cap a la independència alhora que generen desafecció entre els no convençuts. Si de veritat volem esdevenir un Estat independent, posem ja la primera pedra possible per construir-lo: fem un referèndum unilateral d'autodeterminació.